

Arrest

nr. 320 837 van 28 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2025 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd in de zomer van 2017 in het bezit gesteld van een visum type C voor Denemarken door de Noorse vertegenwoordiging in Colombo (Sri Lanka).

1.2. Verzoeker kwam naar België en diende in België tussen 20 oktober 2017 en 23 september 2024 tien verzoeken om internationale bescherming in, die allemaal werden afgewezen.

1.3. Op 3 oktober 2023 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinqües*), dat naderhand telkens werd herbevestigd.

1.4. Op 14 januari 2025 werd verzoeker in het kader van een gecoördineerde SeFoR-actie geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen wegens illegaal verblijf.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 14 januari 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door een abtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 14.01.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: M.(...) S.(...)

voornaam: J.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Sri Lanka

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het administratieve dossier van betrokkene ontving hij in augustus 2017 vanwege de Noorse diplomatieke autoriteiten in vertegenwoordiging van Denemarken in Sri Lanka een C visum.

Betrokkene kwam echter naar België waar hij maar liefst 10 keer na elkaar een verzoek tot internationale bescherming (VIB) indiende. Zijn eerste VIB, ingediend op 20.10.2017 werd op 15.01.2020 definitief afgesloten met een beslissing van weigering vluchtelingenstatuut en subsidiaire bescherming van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). Betrokkene tweede VIB, ingediend op 14.02.2020 werd op 18.03.2020 niet ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Betrokkene derde VIB, ingediend op 08.06.2020 werd op 29.01.2021 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Zijn vierde verzoek tot internationale bescherming (VIB) van 03.05.2021 werd op 25.07.2022 definitief afgesloten met een beslissing van weigering vluchtelingenstatuut en subsidiaire bescherming van het CGVS.

Betrokkene zes volgende VIB, ingediend op 21.11.2022, 05.04.2023, 06.07.2023, 04.12.2023, 25.04.2024 en 23.09.2024 werden door het CGVS onontvankelijk verklaard op respectievelijk 30.01.2023, 13.06.2023, 22.08.2023, 29.03.2024, 29.07.2024 en 28.11.2024.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch ernstige medische problemen te hebben. Hij verklaarde dat zijn echtgenote en kinderen alsook de rest van zijn familie nog in Sri Lanka verblijven. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Artikel 74/22, §1, al. 2, 4°: Betrokkene is niet in persoon verschenen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel.

Betrokkene werd op 03.07.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene tijdens dit gesprek werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer. Betrokkene bood zich niet meer aan voor het opvolggesprek op 11.08.2023. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.10.2023 (bijlage 13qq) dat op 12.04.2024, 12.09.2024, 06.12.2024 telkens werd gereactiveerd. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

10 keer na elkaar een verzoek tot internationale bescherming (VIB) indiende. Zijn eerste VIB, ingediend op 20.10.2017 werd op 15.01.2020 definitief afgesloten met een beslissing van weigering vluchtelingenstatuut en subsidiaire bescherming van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). Betrokkenes tweede VIB, ingediend op 14.02.2020 werd op 18.03.2020 niet ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Betrokkenes derde VIB, ingediend op 08.06.2020 werd op 29.01.2021 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Zijn vierde verzoek tot internationale bescherming (VIB) van 03.05.2021 werd op 25.07.2022 definitief afgesloten met een beslissing van weigering vluchtelingenstatuut en subsidiaire bescherming van het CGVS. Betrokkenes zes volgende VIB, ingediend op 21.11.2022, 05.04.2023, 06.07.2023, 04.12.2023, 25.04.2024 en 23.09.2024 werden door het CGVS onontvankelijk verklaard op respectievelijk 30.01.2023, 13.06.2023, 22.08.2023, 29.03.2024, 29.07.2024 en 28.11.2024.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht dd. 14.01.2025 niet te kunnen terugkeren naar Sri Lanka omwille van politieke problemen. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn 10 verzoeken om internationale bescherming. Uit de onderzoeken van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Artikel 74/22, §1, al. 2, 4°: Betrokkene is niet in persoon verschenen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel.

Betrokkene werd op 03.07.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene tijdens dit gesprek werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land

van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer. Betrokkene bood zich niet meer aan voor het opvolggesprek op 11.08.2023. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.10.2023 (bijlage 13qq) dat op 12.04.2024, 12.09.2024, 06.12.2024 telkens werd gereactiveerd. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

10 keer na elkaar een verzoek tot internationale bescherming (VIB) indiende. Zijn eerste VIB, ingediend op 20.10.2017 werd op 15.01.2020 definitief afgesloten met een beslissing van weigering vluchtelingenstatuut en subsidiaire bescherming van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). Betrokkenes tweede VIB, ingediend op 14.02.2020 werd op 18.03.2020 niet ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Betrokkenes derde VIB, ingediend op 08.06.2020 werd op 29.01.2021 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Zijn vierde verzoek tot internationale bescherming (VIB) van 03.05.2021 werd op 25.07.2022 definitief afgesloten met een beslissing van weigering vluchtelingenstatuut en subsidiaire bescherming van het CGVS. Betrokkenes zes volgende VIB, ingediend op 21.11.2022, 05.04.2023, 06.07.2023, 04.12.2023, 25.04.2024 en 23.09.2024 werden door het CGVS onontvankelijk verklaard op respectievelijk 30.01.2023, 13.06.2023, 22.08.2023, 29.03.2024, 29.07.2024 en 28.11.2024.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

Artikel 74/22, §1, al. 2, 4°: Betrokkene is niet in persoon verschenen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel.

Betrokkene werd op 03.07.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene tijdens dit gesprek werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer. Betrokkene bood zich niet meer aan voor het opvolggesprek op 11.08.2023. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.(...) M.(...), Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge de betrokkene, M.(...) S.(...), J.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 14.01.2025.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“ Pour que votre Conseil puisse considérer qu’il y a extrême urgence, deux conditions doivent être réunies : d’une part, la partie requérante doit avoir agi avec diligence, et d’autre part, le péril causé par l’exécution de la décision attaquée doit être imminent. En outre, l’examen de ces conditions doit se faire en fonction de l’ensemble des éléments de la cause.

Concernant l’appréciation de l’extrême urgence, votre Conseil a dit pour droit, dans les termes suivants :

« aux termes de l’article 39/82, §4, de la loi du 15 décembre 1980, le recours à la procédure de suspension d’extrême urgence est notamment ouvert à l’étranger qui fait l’objet « d’une mesure d’éloignement ou de refoulement dont l’exécution est imminente ». Le constat de l’imminence du péril ne peut toutefois avoir pour effet d’exempter l’étranger qui sollicite le bénéfice de l’extrême urgence de l’obligation de faire preuve dans son comportement du même souci d’urgence. (...)

En l’espèce, la demande de suspension en extrême urgence a été introduite par la partie requérant le 30 décembre 2009, alors que la décision qui en est l’objet lui a été notifiée le 30 décembre 2009 et que la requérante est actuellement privé de sa liberté en vue de son éloignement effectif. Il convient dès lors de constater qu’il y a imminence du péril et que la partie requérante a fait montre de la diligence requise pour mouvoir une procédure de suspension d’extrême urgence »

En l’espèce, la requérante s’est vu notifier la décision litigieuse le 14 janvier 2025. Le présent recours est introduit en date du 20 janvier 2025, dans le respect du délai prévu à l’article 39/57, §1er de la loi du 15 décembre 1980.

Il convient dès lors de constater que la requérante a agi avec toute la diligence requise.

Concernant l’imminence du péril, la décision litigieuse est accompagnée d’une décision de maintien en détention. Le placement en détention de la requérante permet dès lors de présumer l’imminence du péril (art. 39/82, §4, al. 2, de la loi du 15 décembre 1980).

Il y a en outre lieu de rappeler que votre jurisprudence constante est établie en ce sens que « la circonstance qu’aucune date de rapatriement n’a encore été fixée n’est pas relevant à cet égard, dès lors qu’il ne s’agit à ce stade que d’une modalité de mise en oeuvre d’une mesure dont l’exécution est susceptible d’intervenir à tout moment »

Il y a en outre lieu de relever que la compétence du Conseil d’État pour intervenir en extrême urgence est reconnue lorsque « le péril que risque de causer l’exécution immédiate de l’acte attaquée soit imminent, ou en tout cas, que sa réalisation soit probable avant quarante-cinq jours »29.

L’imminence du péril est ainsi établie, la procédure de suspension ordinaire étant impuissante à prévenir le préjudice grave qu’entraînerait l’exécution immédiate de la décision querellée et transfert de la requérante pouvant intervenir à tout moment.

De sorte que l’extrême urgence sera déclarée fondée.”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds 14 januari 2025 wordt vastgehouden in het centrum voor illegalen te Brugge in het kader van een gedwongen verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies). Bijgevolg is de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel, die momenteel nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, imminent, waardoor verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de gewone schorsingsprocedure niet bij machte is om het nadeel ingevolge de tenuitvoerlegging van de beslissing tegen te gaan.

3.2.3. In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij het uiterst dringende karakter niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“PRINCIPES

1. Dispositions légales

L'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme énonce que:

« Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Principes découlant du volet matériel de l'article 3 de la CEDH

Pour tomber sous l'application de l'article 3 de la Convention, la Cour européenne des droits de l'homme souligne que :

*« 134. Conformément à la jurisprudence constante de la Cour, pour tomber sous le coup de l'article 3, un mauvais traitement doit atteindre un **minimum de gravité**. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (voir, entre autres, Price c. Royaume-Uni, no 33394/96, § 24, CEDH 2001-VII, Mouisel c. France, no 67263/01, § 37, CEDH 2002-IX, et Jalloh c. Allemagne [GC], no 54810/00, § 67, 11 juillet 2006).*

135. Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne puissent être qualifiés d'« inhumains » ou de « dégradants », la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de traitement ou de peine légitimes (Labita c. Italie [GC], no 26772/95, § 120, CEDH 2000-IV).

136. Pour déterminer s'il y a lieu de qualifier de torture une forme particulière de mauvais traitement, il faut tenir compte de la distinction que comporte l'article 3 entre cette notion et celle de traitements inhumains ou dégradants. Il apparaît que cette distinction a été incluse dans la Convention pour marquer de l'infamie spéciale de la « torture » les seuls traitements inhumains délibérés provoquant de fort graves et cruelles souffrances (Aydın c. Turquie, arrêt du 25 septembre 1997, Recueil 1997-VI, § 82, et Selmouni précité, § 96).

»

Concernant les notions de traitements inhumains ou dégradants, la Cour européenne des droits de l'homme établit ce qui suit :

« La Cour a estimé un certain traitement à la fois « inhumain », notamment pour avoir été appliqué avec préméditation pendant des heures et avoir causé sinon de véritables lésions, du moins de vives souffrances physiques et morales, et « dégradant » parce que de nature à créer en ses victimes des sentiments de peur, d'angoisse et d'infériorité propres à les humilier et à les avilir. Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne soient « inhumains » ou « dégradants », la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de traitement ou de peine légitime. La question de savoir si le traitement avait pour but d'humilier ou de rabaisser la victime est un autre élément à prendre en compte (voir, par exemple, les arrêts V. c. Royaume-Uni [GC], n° 24888/94, § 71, CEDH 1999-IX, et Raninen c. Finlande du 16 décembre 1997, Recueil 1997-VIII, pp. 2821-2822, § 55). L'absence d'un tel but ne saurait toutefois exclure de façon définitive un constat de violation de l'article 3 ».

« 251. La Cour accorde un poids important au statut du requérant qui est demandeur d'asile et appartient de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable qui a besoin d'une protection spéciale (voir, mutatis mutandis, Oršuš et autres c. Croatie [GC], no 15766/03, § 147, CEDH 2010). Elle note que ce besoin d'une protection spéciale fait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne, comme cela ressort de la Convention de Genève, du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive Accueil de l'Union européenne ». (Nous soulignons).

Concernant plus spécifiquement le rôle de l'État parti en matière d'expulsion de demandeurs d'asile et du respect de l'article 3 de la Convention, la Cour européenne des droits de l'homme indique que l'interdiction consacrée par cet article, implique en outre que :

« [L]’expulsion par un État contractant peut soulever un problème au regard de l’article 3, et donc engager la responsabilité de l’État en cause au titre de la Convention, lorsqu’il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l’intéressé, si on l’expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d’être soumis à un traitement contraire à l’article 3. Dans ce cas, l’article 3 implique l’obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (Soering c. Royaume-Uni, arrêt du 7 juillet 1989, série A no 161, §§ 90-91, Vilvarajah et autres précité, § 103, Ahmed précité, § 39, H.L.R. c. France, arrêt du 29 avril 1997, Recueil 1997 III, § 34, Jabari c. Turquie, no 40035/98, § 38, CEDH 2000-VIII, et Salah Sheekh c. Pays-Bas, no 1948/04, § 135, 11 janvier 2007). »

La Cour européenne des droits de l’homme considère en effet que l’éloignement par un État membre peut soulever un problème au regard de l’article 3 de la Convention lorsqu’il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l’intéressé courra dans le pays de destination un risque réel d’être soumis à des traitements contraires à l’article 3 de la Convention.

Principes découlant du volet procédural de l’article 3 de la CEDH

En matière d’expulsion, le volet procédural implique que lorsqu’un État membre envisage le renvoi d’un demandeur d’asile vers un pays tiers, il a l’obligation d’apprécier le risque de traitements contraires à l’article 3 de la CEDH

La Cour européenne des droits de l’homme indique également qu’il est du devoir de l’autorité responsable d’une expulsion qu’elle tienne compte de l’ensemble de la situation de l’étranger avant d’éventuellement procéder à son éloignement

« Toujours dans M.S.S. (§§ 252 et 253), devant déterminer si une situation de dénuement matériel extrême pouvait soulever un problème sous l’angle de l’article 3, la Cour a rappelé qu’elle n’avait pas exclu « la possibilité que la responsabilité de l’État [fût] engagée [sous l’angle de l’article 3] par un traitement dans le cadre duquel un requérant totalement dépendant de l’aide publique serait confronté à l’indifférence des autorités alors qu’il se trouverait dans une situation de privation ou de manque à ce point grave qu’elle serait incompatible avec la dignité humaine » (Budina c. Russie, (déc.), no 45603/05, 18 juin 2009).

(...)

105. Dans le cas d’espèce, la Cour doit donc rechercher si, au vu de la situation générale du dispositif d’accueil des demandeurs d’asile en Italie et de la situation particulière des requérants, il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu’en cas de renvoi vers l’Italie les requérants risqueraient de subir des traitements contraires à l’article 3 ». (Nous soulignons).

En effet, selon la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l’homme, l’autorité doit se livrer à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l’existence d’un risque réel de traitement prohibé par l’article 3 de la CEDH¹¹

11 CEDH, Singh et autres c. Belgique, 2 octobre 2012, § 103. :

« 103. Or, la Cour insiste sur le fait que, compte tenu de l’importance qu’elle attache à l’article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d’être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l’article 3 sans quoi les recours perdent leur effectivité (M.S.S., précité, § 388, dd, précité, § 121). Un tel examen doit permettre d’écarter tout doute, aussi légitime soit-il, quant au caractère mal-fondé d’une demande de protection et, ce, quelle que soit l’étendue des compétences de l’autorité chargée du contrôle. ». (Nous soulignons).

Lorsqu’un risque de violation de l’article 3 de la Convention est invoqué, la Cour européenne des droits de l’homme a établi les principes suivants en ce qui concerne la charge de la preuve :

« 128. Pour déterminer l’existence de motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de traitements incompatibles avec l’article 3, la Cour s’appuie sur l’ensemble des éléments qu’on lui fournit ou, au besoin, qu’elle se procure d’office (H.L.R. c. France précité, § 37, et Hilal c. Royaume-Uni, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-II). Dans des affaires telles que la présente espèce, la Cour se doit en effet d’appliquer des critères rigoureux en vue d’apprécier l’existence d’un tel risque (Chahal précité, § 96).

129. Il appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu’il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l’article 3 (N. c. Finlande, no 38885/02, § 167, 26 juillet 2005). Lorsque de tels éléments sont produits, il incombe au Gouvernement de dissiper les doutes éventuels à leur sujet.

130. Pour vérifier l’existence d’un risque de mauvais traitements, la Cour doit examiner les conséquences prévisibles du renvoi du requérant dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l’intéressé (Vilvarajah et autres précité, § 108 in fine).

131. Dans ce but, en ce qui concerne la situation générale dans un pays, la Cour a souvent attaché de l’importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d’associations internationales indépendantes de défense des droits de l’homme telles qu’Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d’Etat américain (voir, par exemple, Chahal précité, §§ 99-100, Müslim c. Turquie, no 53566/99, § 67, 26 avril 2005, Said c. Pays-Bas, no 2345/02, § 54, 5 juillet 2005, et Al-Moayad c. Allemagne (déc.), no 35865/03, §§ 65-66, 20 février 2007). En même temps, elle a considéré qu’une simple possibilité de mauvais traitements en raison d’une conjoncture instable dans un pays n’entraîne pas en soi une infraction à l’article 3 (Vilvarajah et autres précité, § 111, et Fatgan Katani et

autres c. Allemagne (déc.), no 67679/01, 31 mai 2001) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (Mamatkoulou et Askarov précité, § 73, et Müslim précité, § 68). »

La Cour européenne des droits de l'Homme a toutefois énoncé, à l'occasion de son arrêt J.K. c. Suède, un aménagement quant à l'obligation pour le demandeur d'asile de distinguer sa situation des périls généraux lorsqu'il fait partie d'un groupe ciblé :

« j) L'appartenance à un groupe ciblé

103. L'exigence susmentionnée selon laquelle un demandeur d'asile doit pouvoir faire la distinction entre sa situation et les périls généraux existant dans le pays de destination est toutefois assouplie dans certaines circonstances, par exemple lorsque l'intéressé allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements

(Salah Sheekh, précité, § 148, S.H. c. Royaume-Uni, no 19956/06, §§ 69-71, 15 juin 2010, et NA. c. Royaume-Uni, précité, § 116).

104. Par ailleurs, dans Saadi (précité), la Cour a déclaré ce qui suit:

« 132. Dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, éventuellement à l'aide des sources mentionnées au paragraphe précédent, qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé (voir, mutatis mutandis, Salah Sheekh, précité, §§ 138-149) »

105. Dans ces conditions, la Cour n'insiste donc pas pour que le requérant démontre l'existence d'autres caractéristiques distinctives particulières si cette exigence doit avoir pour effet de rendre illusoire la protection offerte par l'article 3. Elle se prononce sur ce point à la lumière du récit du requérant et des informations sur la situation du groupe en question dans le pays de destination (Salah Sheekh, précité, § 148, et NA. c. Royaume-Uni, précité, § 116). » 13

13 CEDH, 23 août 2016, J.K. c. Suède, para 103-105. (Nous soulignons).

Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

Le Conseil d'Etat dit pour droit que « Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce. L'étendue nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise. L'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision » 14

14 C.E., n°222.630 du 26 février 2013. (Nous soulignons).

Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (nous soulignons) » 15

15 C.E., n° 221.713 du 12.12.2012. .

Ainsi, il incombe à l'autorité administrative, avant de prendre une décision, de mener une étude fiable, en tenant compte des circonstances dont elle a connaissance ou devrait avoir connaissance.

De plus, le principe de diligence implique que l'administration doit préparer soigneusement ses décisions, en particulier en recueillant les faits pertinents **de manière exacte et complète**, et en les intégrant dans son processus décisionnel

DE L'APPLICATION DES PRINCIPES AU CAS D'ESPÈCE

1.1.1 **Ethnie et statut de demandeur d'asile débouté**

1. Manque d'examen approfondi des risques réels de violations graves de l'article 3 de la CEDH : Sri Lanka

La décision en annexe datée du 14 janvier 2025, émise par l'Office des Étrangers, ordonne au requérant, de quitter le territoire belge. Elle précise que cette mesure est prise sur la base des articles 7 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, en raison de l'absence de documents valides justifiant sa présence et de la fin de son séjour légal en Belgique. L'Office des Étrangers conclut que le requérant ne court aucun risque de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH lors de son retour au Sri Lanka.

Cependant, cette conclusion repose uniquement sur l'analyse préalable du dossier administratif et les informations générales mentionnées dans la décision. Cela est insuffisant, car la décision n'examine pas de manière approfondie les circonstances particulières du requérant et les risques spécifiques qu'il pourrait

encourir en tant que Tamoul, débouté du droit d'asile et résidant hors du Sri Lanka après l'expiration de son visa.

1.1 Éléments pertinents ignorés dans la décision

Concernant spécifiquement la situation des Tamils déboutés d'une demande d'asile à l'étranger, il convient de se rapporter aux informations mises à la disposition du **Research Directorate of the Immigration and Refugee Board of Canada** qui indique que¹⁷

17 Commission de l'immigration et du statut de réfugié du Canada, « Situation des personnes renvoyées, y compris les demandeurs d'asile déboutés (2020-mars 2022) de 2 mai 2022, accessible sur le site web : <https://irb-cisr.gc.ca/en/country-information/rir/Pages/index.aspx?doc=458595&pls=1> :

“3.2 Treatment of Returnees and Failed Asylum Seekers

In an interview with the Research Directorate, a professor at an American university who focuses on South Asian politics stated that asylum seekers are viewed as having “undermined or shamed the country” and that returnees who sought asylum are viewed as “traitors” (Professor 18 Mar. 2022). In correspondence with the Research Directorate, the Executive Director of Law & Society Trust (LST), a not-for-profit “engaged in legal research, advocacy and human rights documentation” (LST n.d.), noted that there is “resentment and antipathy” toward both Tamil refugees and Tamil asylum seekers as the government believes that they have “aired negative views about Sri Lanka and the government abroad” (Executive Director 15 Mar. 2022).

(...)

According to the DFAT report, upon arrival failed asylum seekers will be interviewed by the Chief Immigration Officer and depending on their “personal history” and the conditions under which they left Sri Lanka, they “may” also be interviewed by the Criminal Investigation Department (CID), SIS and Sri Lankan Navy Intelligence (SLNI) which will “check travel documents and identity information against the immigration databases, intelligence databases and records of outstanding criminal matters”; individuals who left illegally will be referred to the CID and charged, then taken to court, bailed, and released (Australia 23 Dec. 2021, para. 5.17).

According to the Professor, Tamil or Muslim individuals have a “greater” chance of being on the watch list (Professor 18 Mar. 2022). The summary of Smith’s report cited in the UK Upper Tribunal decision indicates that Tamil returnees who were “active in the diaspora” would be “high, if not top, of the ‘list’” (UK 27 May 2021, para. 39).

(...)

The Executive Director noted that “there are reports” that asylum seekers have been questioned by security personnel (Executive Director 15 Mar. 2022). According to the Professor, individuals who have been forced to return, provided the authorities have been notified of their arrival, face “vary[ing]” “degrees of harassment,” depending on their ethnicity, how long they have been away, whether they are on a watchlist and whether they are perceived to have ties with the LTTE (Professor 18 Mar. 2022). The same source added that “ethnicity matters” and Tamils face “more scrutiny,” especially those who are failed asylum seekers (Professor 18 Mar. 2022). (...)”.

Encore, très récemment le rapport publié par le « Ministerie van Buitenlandse zaken », avec le soutien de l'Union Européenne, et datant de juin 2024 délivre des informations récentes et alarmantes sur le traitement de personnes ayant le profil du requérant, à savoir les tamils déboutés d'une demande de protection internationale.

Tout d'abord, le rapport indique la procédure de contrôle opérée vis-à-vis des personnes ayant résidé à l'étranger ; un checking rigoureux a lieu, dont interrogatoire¹⁸

18 The Hague, « Thematic Country of origin Information Report : Tamils in Sri Lanka », pp. 61-62, juin 2024, disponible

via <https://www.government.nl/documents/directives/2024/06/30/thematic-country-of-origin-information-report-tamils-in-sri-lanka-june-2024> :

“In the final years of the reporting period, the procedure for returning migrants arriving at Colombo International Airport was as follows: Upon their arrival at the airport, returning migrants, including those who were forcibly returned, joined the queue for passport control. Passport control was carried out by a Department of Immigration and Emigration (DIE) officer. This officer checked the returnee’s passport or temporary travel document and also verified the returnee’s personal details in the DIE’s registration system and in the central criminal records system.⁴¹² The DIE officer would interview the returnee, particularly about the manner in which they had left Sri Lanka (see also section 6.2.4).⁴¹³ The DIE mainly interviewed those persons returning on a temporary travel document.⁴¹⁴ After being checked by the DIE at passport control, some returnees were questioned by the Criminal Investigation Department (CID) during the reporting period. This interview mainly concerned possible criminal antecedents.⁴¹⁵ According to most sources, the CID did not interview persons who returned using their own passport during the reporting period, or were in any case less likely to interview them than they were to interview people who returned on a temporary travel document.⁴¹⁶ One source reported that the CID interviewed every returning migrant, regardless of the type of document they returned on.⁴¹⁷ The UK Home Office reported in 2020 that the CID questioned about 35 returnees per month at the airport, most of them about a possible illegal exit.⁴¹⁸ According to various sources, some returnees were also questioned by the Terrorism Investigation Division (TID) at the airport if there were indications that the returnee could be linked to the types of crimes that this department

investigates.⁴¹⁹ In some cases, the returnee was also questioned afterwards by the State Intelligence Service (SIS).⁴²⁰ This questioning could concern the returnee's activities abroad, for example,⁴²¹ and according to one source mainly occurred when the migrant returned to Sri Lanka in the company of an escort from the deporting country.⁴²²

Le rapport met donc en évidence le caractère systématique des interrogatoires de personnes ne possédant qu'un document temporaire de voyage, ainsi que le risque accru de faire l'objet d'une attention particulière pour les personnes revenant avec une escorte étrangère au Sri-Lanka.

À ce titre, les interrogatoires seraient particulièrement rigoureux :

"Together, the questioning lasted several hours. The most common estimates from the sources consulted were between 3 and 4 hours.⁴

(...)

According to various sources, some returnees were also questioned by the Terrorism Investigation Division (TID) at the airport if there were indications that the returnee could be linked to the types of crimes that this department investigates.⁴¹⁹ In some cases, the returnee was also questioned afterwards by the State Intelligence Service (SIS).⁴²⁰ This questioning could concern the returnee's activities abroad, for example,⁴²¹ and according to one source mainly occurred when the migrant returned to Sri Lanka in the company of an escort from the deporting country.

De plus, le rapport indique également qu'il ressort des informations disponibles que les Tamils feraient l'objet d'une plus grande attention des autorités à leur retour :

"Returning Tamils could be recognised by their names, which usually differ recognisably from Sinhalese and Islamic names.

(...)

However, other sources reported that Tamils were subjected to more questioning upon their return than others.

Most of the sources consulted reported that Tamils were monitored by the authorities after returning to Sri Lanka from abroad. This monitoring reportedly consisted of home visits and sometimes phone calls from the security forces. This was still the case at the end of the reporting period, according to these sources.⁴⁴² The sources provided differing reports regarding the scale at which this had occurred in recent years. For example, a source consulted in 2024 reported that Tamil returnees were 'definitely' monitored (...)²⁰

20 Idem., pp. 63-64.

1.1.2 Absence de documents valides 1.1.3 Conditions de détention au Sri Lanka

Encore, le rapport indique que durant l'année 2024, des cas d'arrestation ont encore été observés :

In the past, Sri Lankan authorities reportedly arrested and detained returning migrants. Although some recent sources said that this continued to occur later in the reporting period.

(...)

One source specified that arrests of returnees occurred sporadically before 2015, but not after 2015.⁴³⁷ Another source was aware of a single arrest in the final years of the reporting period. The case involved a returned Tamil who was arrested by the SIS and released after several days of detention."

Ainsi, les informations reprises soulignent que l'origine ethnique du requérant, combinée à son statut de demandeur d'asile débouté, augmente considérablement les risques d'interrogatoires, de harcèlement, voire de détention à son retour au Sri Lanka.

La décision note que le requérant ne dispose plus de passeport. Cependant, elle ne prend pas en compte que cela pourrait entraîner une **enquête approfondie par les autorités sri-lankaises**, comme le rapporte le **DFAT (Australia)** :

"At the Colombo airport, returning failed asylum seekers with valid passports are processed "swift[ly]" by immigration, while the process takes longer for those returning on a temporary travel document."

Les conditions de détention au Sri Lanka, telles que décrites dans le **rapport 2022 du Département d'État des États-Unis**, sont préoccupantes :

"Overcrowding was a problem. According to the prisons spokesperson, there was a rise in the number of incarcerations. As of July 21, approximately 20,500 prisoners and suspects were detained in a system with a capacity for 11,768. In November the Department of Prisons reported that there were 25,975 prisoners and suspects detained, of whom 848 were women. Members of minority racial and ethnic communities were slightly overrepresented in the prison system. In 2020, the Department of Prisons reported that 67 percent of convicted prisoners were Sinhalese, 16 percent were Sri Lankan Tamils, and 14 percent were Moors. It also reported that 61 percent identified as Buddhist, 14 percent as Hindu, 15 percent as Muslim, and 8 percent as Catholic. Inmates lacked basic hygiene facilities and adequate space to sleep. Authorities often held pretrial detainees and convicted prisoners together. In many prisons, inmates slept on concrete floors, and prisons often lacked natural light and ventilation.

Civil society organizations and prison monitoring groups reported that "high profile prisoners," kept separate from the general prison population, included many Muslim detainees who were arrested after the 2019 Easter Sunday attacks. In 2021, a total of 30 children younger than age five were in the prison system staying with their imprisoned mothers.

On June 29, more than 500 inmates at a drug treatment and rehabilitation center in Polonnaruwa escaped following the death of an inmate on June 28. The commissioner general of rehabilitation said that an

instructor had questioned an inmate after finding tobacco in his possession, which escalated into a verbal altercation and ultimately resulted in the inmate's death. The Committee for Protecting the Rights of Prisoners alleged that an army officer overseeing the center assaulted the inmate, causing his death. Police recaptured all escaped inmates, and as of October 31, a HRCSL investigation continued into the incident. The commissioner said that he received a report from a separate four-member investigation panel, which was not made public".

De même, le rapport du « Ministerie van Buitenlandse zaken », confirme ces informations :

"The commission described the conditions as a cause of concern. Prisoners reportedly faced unsanitary conditions, a lack of clean water and sanitation and a shortage of medical facilities in outdated prisons. The commission largely attributed the problems to prison overcrowding, which in turn stemmed partly from the large numbers of prisoners in pre-trial detention.⁴⁰¹ The US State Department and Australia's DFAT described a similar situation in 2024. Whether these conditions were different for Tamils than for other population groups cannot be ascertained based on the information from the sources.⁴⁰² A visible incident involving Tamil prisoners took place in September 2021. The minister in charge of the prison system at the time visited a prison in Anuradhapura. He reportedly took two Tamil prisoners aside, forced them to kneel before him and threatened to kill them on the spot if they did not admit their involvement with the LTTE. Following public outrage over his actions, the minister felt compelled to resign not long after.⁴⁰³ Although both the Sri Lankan constitution and other laws prohibit torture,⁴⁰⁴ various parties including HRCSL, Human Rights Watch, the State Department and DFAT reported that detainees were assaulted and tortured in Sri Lanka during the reporting period. These practices were reportedly used in particular to force confessions.⁴⁰ Although some sources stated that Tamils and other minorities were more at risk than Sinhalese of being mistreated or tortured."²¹

²¹ Idem, p.59 et 60.

1.1.4 Rapports sur les abus des forces de sécurité

Ces informations démontrent que, si le requérant devait être détenu à son retour, les conditions de sa détention pourraient être contraires à l'article 3 de la CEDH.

Le Haut-Commissaire des Nations Unies aux droits de l'homme rapporte :

"I remain deeply concerned about recurring, credible accounts received by my Office of abductions, unlawful detention and torture, including sexual violence, by the Sri Lankan police and security forces, some of which allegedly took place in 2023, mainly in the north and east of the country. Last week, the appointment of a new Inspector General of Police was confirmed, despite the Supreme Court's finding that he was responsible for torture of an individual in 2010. These cases highlight the need for comprehensive security sector reform"

1.1.5 Jurisprudence pertinente - Un renvoi vers le Sri Lanka viole l'interdiction de la torture²³

²³ Article intitulé: "Un renvoi vers le Sri Lanka viole l'interdiction de la torture" accessible sur le site web : <https://www.humanrights.ch/fr/pfi/jurisprudence-recommandations/credh/cas-expliques/un-renvoi-vers-sri-lanka-a-viole-linterdiction-de-torture> : .

Ces abus, particulièrement dans le nord et l'est du pays, augmentent le risque de traitements inhumains pour les individus tamouls retournant au Sri Lanka.

"(Résumé et commentaire de Dialogue CEDH)

Le renvoi d'un requérant d'asile débouté vers le Sri Lanka constitue une violation de l'interdiction de la torture inscrite dans l'article 3 de la CEDH. La Cour européenne des droits de l'homme (CrEDH) a relevé aujourd'hui de manière unanime le non-respect de la CEDH lorsque la Suisse a renvoyé en 2013 **un requérant d'asile tamoul qui a été arrêté et maltraité à son arrivée sur sol sri lankais**. Pour la Cour, la Suisse **aurait dû être au courant des risques liés au renvoi dans le pays d'origine**. La CrEDH a admis le recours du plaignant, même si la Suisse a accepté la seconde demande d'asile de ce dernier.

Le plaignant et son épouse, tous deux originaires du Sri Lanka, ont déposé en 2009 une demande d'asile au motif de persécution politique dans leur pays natal. **Le plaignant a expliqué avoir subi des mauvais traitements durant sa détention en raison de son appartenance passée aux Tigres tamouls**. Le Secrétariat d'Etat aux migrations (SEM) a refusé de leur octroyer le statut de réfugié et a ordonné leur renvoi au Sri Lanka. Le plaignant a fait recours contre cette décision, sans succès : en dernière instance, le Tribunal administratif fédéral a rejeté sa plainte.

C'est en 2013 que **le plaignant, sa femme et leurs deux jeunes enfants sont renvoyés au Sri Lanka. Dès leur arrivée à l'aéroport de Colombo, toute la famille est arrêtée et interrogée treize heures durant**. L'épouse et les enfants sont finalement relâchés, mais le plaignant est conduit en prison où il subit de mauvais traitements. A la suite d'une visite d'un représentant de l'ambassade suisse dans la prison, les autorités helvétiques décident de faire revenir le reste de la famille.

Or, le plaignant n'est pas le seul Sri Lankais à avoir été arrêté à son arrivée sur l'île après avoir vu sa demande d'asile déboutée par la Suisse. C'est ainsi qu'en septembre 2013, le SEM a **suspendu tous les renvois de ressortissants tamouls vers le Sri Lanka et exigé qu'une enquête externe soit menée**. Dans la conclusion de son expertise, le professeur Walter Kälin a estimé que le niveau de risque pour les individus d'origine tamoule au Sri Lanka n'avait pas été correctement évalué en raison de plusieurs défaillances dans le processus."

Un précédent jurisprudentiel pertinent est fourni par l'arrêt de la Cour européenne des droits de l'homme (CrEDH) du 26 janvier 2017

La Cour a constaté, de manière unanime, qu'un renvoi d'un demandeur d'asile tamoul débouté vers le Sri Lanka constituait une violation de l'interdiction de la torture prévue à l'article 3 de la CEDH. Dans cette affaire, la Suisse a renvoyé en 2013 un demandeur d'asile tamoul qui a été arrêté et maltraité dès son arrivée à Colombo.

Le plaignant avait invoqué des risques de persécutions politiques en raison de son appartenance passée aux Tigres tamouls. Malgré ces déclarations, son renvoi a été ordonné et exécuté. À son arrivée, il a été arrêté, interrogé pendant treize heures et conduit en prison où il a subi des mauvais traitements. Ce cas a conduit la Suisse à suspendre les renvois vers le Sri Lanka et à ouvrir une enquête externe. Le professeur Walter Kälin, dans son expertise, a conclu que le niveau de risque pour les individus tamouls n'avait pas été correctement évalué en raison de défaillances dans le processus.

Ce précédent est directement pertinent pour le cas du requérant pour plusieurs raisons :

Identité tamoule du requérant : Comme dans l'affaire examinée par la CrEDH, le requérant est tamoul, ce qui constitue un facteur de risque aggravant au Sri Lanka. La jurisprudence montre que cette seule appartenance peut exposer à des interrogatoires prolongés, des détentions arbitraires et des mauvais traitements.

Évaluation insuffisante des risques : L'expertise commandée par la Suisse après cet incident a révélé que le **niveau de risque pour les Tamouls renvoyés** n'était pas correctement évalué. Dans le cas présent, la décision de l'Office des Étrangers repose également sur une analyse générale et non individualisée, ignorant les risques spécifiques liés à l'identité et au parcours du requérant.

Risque d'arrestation et de torture : Comme le démontre l'affaire, les autorités sri-lankaises surveillent activement les rapatriés tamouls. Les rapports récents confirment que les individus ayant demandé l'asile à l'étranger ou soupçonnés de liens avec les Tigres tamouls sont particulièrement ciblés.

1.1.6 Cour Suprême de Chypres – Risque de torture

En ce début d'année 2025, la Cour Suprême de Chypres a statué sur le sort d'un Sri Lankais qui était détenu en vue de sa déportation vers son pays d'origine. Cependant, la Cour suprême a constaté qu'il y avait un sérieux risque de torture et a donc jugé tant la détention que la déportation illégale

« The Supreme Court has ruled to **immediately release a Sri Lankan man** from detention, highlighting the risk of torture he faces if returned to his home country.

The court issued a habeas corpus order after rejecting a decision to keep him in custody, agreeing with the asylum service that he should not be deported to Sri Lanka due to the danger of inhumane treatment.

The case, as detailed in the supreme court's decision, dates back to 2017, when the man applied for a renewal of his residence and work permit in Cyprus, which was granted. However, **his asylum application, filed in February 2018, was rejected by the asylum service in 2020.**

In May 2020, the man appealed the decision in the administrative court of international protection, but the appeal was dismissed later that year. A second asylum application was also rejected in January 2023, and a further appeal was denied in March 2023.

On 5 January 2024, when the man attempted to cross from the occupied areas of Cyprus into the republic, he was found to be living illegally in the country. **He was arrested and placed in detention at the Menogeia detention centre for illegal immigrants.**

1.1.7 IRB – Immigration and Refugee Board of Canada publiée le 22 août 2024 26

26 Rapport de IRB – Immigration and Refugee Board of Canada intitulée « Sri Lanka: Situation and treatment by authorities of returnees, including failed asylum seekers and family members of persons who have left Sri Lanka and claimed refugee status; treatment of returnees upon arrival at international airports, including failed asylum seekers and people who exited the country without the required documentation (2022-August 2024) » accessible sur le site web : <https://www.ecoi.net/en/document/2114889.html>

During his detention, the man made it clear that he did not wish to return to Sri Lanka, but on 6 January 2024, detention and deportation orders were issued. However, due to his refusal to comply with the previous decision ordering him to return to Sri Lanka, the authorities determined that keeping him in detention was the only option.

On 15 January 2024, the man submitted a new asylum application. Then, on 22 February 2024, **the authorities issued another detention and deportation order.**

In August last year, the man's asylum application was once again rejected, but the authorities acknowledged that returning him to Sri Lanka would place him at risk of torture.

The asylum service advised against deporting him, and the man appealed this decision to the administrative court of international protection in September 2024, with the case still pending.

In his appeal, **the man argued that the lower court had failed to consider important new facts, making his continued detention unlawful.** He also pointed out that the court had misinterpreted the law, as the reasons for his detention no longer applied.

The supreme court's ruling supported the asylum service's position that deporting the man to Sri Lanka would expose him to serious risks. The court referred to the principle of habeas corpus ad subjiciendum, which allows individuals to challenge unlawful detention.

The court also noted that the man's continued detention for almost a year was meant to facilitate his deportation. However, the authorities had indicated that deportation to Sri Lanka was not a viable option due to the risk he faced there, weakening the justification for his detention".

En ce sens, il apparaît que le cas qu'a connu la Cour suprême de Chypres et les instances d'asile chypriotes sont similaires à celles du requérant. Ce dernier a introduit plusieurs demandes de protection internationale et s'en est vu débouté. Les autorités ont fini par évaluer de manière circonstanciée sa situation personnelle et ont abouti à la conclusion selon laquelle l'intéressé risquerait d'être torturé à son retour

Dès lors, cette affaire met en exergue l'importance de réévaluer de manière circonstanciée la situation du requérant. En effet, il est impératif que soit analysé de manière actualisée la situation du requérant et qu'il ne soit pas uniquement référé aux anciennes décisions de refus du statut de réfugié.

« In an interview with the Research Directorate, a human rights lawyer and former Human Rights Commissioner in Sri Lanka stated that failed asylum seekers and people who exited the country without the required documentation will "most likely" be interrogated by the Terrorism Investigation Division (TID), the CID, or both at international points of entry upon their return (Lawyer 2024-07-02). According to the same source, the process could take several hours after which such persons could either be:

Released with, "often[times]," no consequent charges;

Detained on a detention order under the PTA;

Presented to a magistrate and remanded in prison (Lawyer 2024-07-02). »

Le rapport de l'Immigration and Refugee Board of Canada (IRB) confirme que les demandeurs d'asile déboutés et les personnes ayant quitté le Sri Lanka sans documents requis sont systématiquement interrogés par des unités telles que le Terrorism Investigation Division (TID) ou le Criminal Investigation Department (CID) à leur arrivée dans le pays. Ces interrogatoires, qui peuvent durer plusieurs heures, sont accompagnés d'un risque significatif de détention sous le Prevention of Terrorism Act (PTA) ou d'incarcération après une présentation devant un magistrat. Ces pratiques exposent les individus à des traitements inhumains ou dégradants, en violation de l'article 3 de la CEDH. Dans le cas du requérant, le fait qu'il ait quitté le Sri Lanka sans documents valides, combiné à son statut de demandeur d'asile débouté, le rend particulièrement vulnérable à ces scénarios.

2. Conclusion

La décision de l'Office des Étrangers affirme que le requérant ne court aucun risque, en se basant uniquement sur une analyse générale et les conclusions antérieures du CGRA et du CCE. En l'absence d'un accès au dossier administratif complet, une telle évaluation ne peut être considérée comme suffisante ni conforme aux exigences procédurales de l'article 3 de la CEDH. Les risques spécifiques liés à l'identité et au parcours du requérant, notamment en tant que Tamoul débouté du droit d'asile, tels que décrits dans des rapports récents et fiables, n'ont pas été intégrés dans l'évaluation.

L'absence d'une analyse approfondie et personnalisée viole l'article 3 de la CEDH ainsi que le devoir de diligence. Une évaluation détaillée des risques spécifiques encourus par le requérant est indispensable pour garantir qu'il ne sera pas exposé à des traitements inhumains ou dégradants en cas de retour au Sri Lanka. De plus, la décision attaquée ne répond pas aux exigences de motivation formelle fixées par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991. En se limitant à des considérations générales et superficielles, elle ne permet pas au requérant de comprendre pleinement les motifs de la décision ou d'en contester la légalité de manière éclairée.

Enfin, le manquement au principe de minutie, qui exige une analyse rigoureuse et exhaustive des faits disponibles, démontre un défaut manifeste de diligence. En négligeant les rapports récents sur les risques encourus par les Tamouls renvoyés au Sri Lanka, l'Office des Étrangers n'a pas satisfait à son obligation d'examiner toutes les circonstances pertinentes du cas d'espèce."

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3.4. De bevelscomponent van de bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het

grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

(...)"

Omdat wordt vastgesteld dat verzoeker geen vrijwillig gevolg zal geven aan de hem opgelegde terugkeerverplichting, werd hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan (artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet) en wordt hij in toepassing van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet *manu militari* naar de grens teruggeleid.

Verzoeker betwist in zijn middel nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij *"niet in het bezit (is) van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie"*. Verzoeker weerlegt ook de pertinente vaststelling niet dat er reeds twee weigeringsbeslissingen en talrijke onontvankelijkheidsbeslissingen werden genomen naar aanleiding van zijn verschillende verzoeken om internationale bescherming. Het staat bijgevolg niet ter discussie dat de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van de hierboven vermelde bepalingen een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding kon opleggen.

3.3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel een uitgebreide theoretische uiteenzetting houdt, maar de interne wettigheid van de bestreden verwijderingsmaatregel niet als dusdanig in vraag stelt. Het standpunt van verzoeker komt erop neer dat zijn verwijdering naar Sri Lanka strijdig is met artikel 3 van het EVRM omdat bepaalde elementen bij het onderzoek van zijn individuele situatie zouden zijn veronachtzaamd. Verzoeker baseert zich in dit verband op algemene informatie betreffende de situatie in Sri Lanka.

3.3.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Artikel 3 van het EVRM vereist wel dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoeker toont evenwel niet aan dat een terugkeer naar Sri Lanka hem hieraan zou blootstellen. Hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat immers niet om tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de eerdere procedures inzake internationale bescherming en het resultaat van het verhoor van verzoeker bij zijn interpellatie op 14 januari 2025:

"Volgens het administratieve dossier van betrokkene ontving hij in augustus 2017 vanwege de Noorse diplomatieke autoriteiten in vertegenwoordiging van Denemarken in Sri Lanka een C visum.

Betrokkene kwam echter naar België waar hij maar liefst 10 keer na elkaar een verzoek tot internationale bescherming (VIB) indiende. Zijn eerste VIB, ingediend op 20.10.2017 werd op 15.01.2020 definitief afgesloten met een beslissing van weigering vluchtelingenstatuut en subsidiaire bescherming van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). Betrokkenes tweede VIB, ingediend op 14.02.2020 werd op 18.03.2020 niet ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Betrokkenes derde VIB, ingediend op 08.06.2020 werd op 29.01.2021 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Zijn vierde verzoek tot internationale bescherming (VIB) van 03.05.2021 werd op 25.07.2022 definitief afgesloten met een beslissing van weigering vluchtelingenstatuut en subsidiaire bescherming van het CGVS.

Betrokkenes zes volgende VIB, ingediend op 21.11.2022, 05.04.2023, 06.07.2023, 04.12.2023, 25.04.2024 en 23.09.2024 werden door het CGVS onontvankelijk verklaard op respectievelijk 30.01.2023, 13.06.2023, 22.08.2023, 29.03.2024, 29.07.2024 en 28.11.2024.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch ernstige medische problemen te hebben. Hij verklaarde dat zijn echtgenote en kinderen alsook de rest van zijn familie nog in Sri Lanka verblijven. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

3.3.7. Verzoeker wijst in zijn middel in de eerste plaats op zijn etnische origine als Tamil, waardoor hij in geval van terugkeer naar Sri Lanka als afgewezen asielzoeker naar zijn oordeel bepaalde (bijkomende) risico's zou lopen. Verzoeker citeert hierbij landeninformatie van de *Immigration and Refugee Board of Canada* van mei 2022, waaruit blijkt dat terugkerende afgewezen asielzoekers bij hun aankomst in Colombo worden ondervraagd. Daarnaast haalt verzoeker een recent COI-rapport aan uit Nederland van juni 2024 waarin eveneens wordt bevestigd dat terugkeerders naar Sri Lanka op de luchthaven aan een verhoor worden onderworpen, maar dat dit eerder bedoeld is ter preventie van maatschappelijke onrust en als maatregel van strafrechtelijk beleid. Verzoeker beweert dat iedereen wordt ondervraagd, maar dat individuen met Tamil-achtergrond meer rigoureus worden onderzocht.

3.3.8. De Raad stipt samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in zijn meest recente beslissing van 24 november 2024 uitgebreid is ingegaan op de situatie van Tamils die naar Sri Lanka terugkeren. Hierbij werd door de commissaris-generaal onder andere het volgende gesteld:

“(…)

Volledigheidshalve wijst het CGVS erop dat hoewel de oorlog tussen de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam, de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Sri Lanka: “Situatie bij terugkeer van Tamils” van 13 september 2022) blijkt dat Gothabaya Rajapaksa sinds zijn aantreden als president in november 2019 probeert om alle macht naar zich toe te trekken. Op 22 oktober 2020 keurde het Sri Lankaanse parlement amendement 20A goed met een teederdemeerderheid. Meerdere geraadpleegde bronnen stelden dat de grondwetswijziging gevolgen kan hebben voor alle minderheidsgroepen in Sri Lanka en in het bijzonder voor Tamils. In 2022 werden verschillende versies voor een grondwetswijziging voorgelegd aan het parlement. Vooralsnog blijft het amendement 20A van kracht.

Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, blijkt uit het door Cedoca gevoerde onderzoek dat er geen aanwijzingen zijn dat de in- en uitreisprocedures op Colombo Airport sinds de verkiezing van november 2019 zijn veranderd. Iedereen die (gedwongen of vrijwillig) terugkeert naar Sri Lanka wordt bij aankomst op de luchthaven van Colombo door een medewerker van de immigratiedienst gecontroleerd op zijn identiteit én op zijn eventuele aanwezigheid op zogenaamde “stop and watch lists”. Tijdens deze controle wordt ook onderzocht of de betrokkene een inbreuk op de immigratiewetgeving begaan heeft. Iedereen die op een lijst met gezochte personen (watch list) staat, of die in verband kan worden gebracht met criminaliteit of met inbreuken tegen de emigratie- en immigratiewetgeving, of die gezocht worden door Interpol zal verder ondervraagd worden. Wie op een zwarte lijst staat van personen die reeds in contact zijn gekomen met het gerecht of de politie en vervolgens een verbod hebben gekregen om te reizen (stop list), zal zeker tegengehouden worden.

Uit een analyse van de bronnen die gevallen rapporteren van detentie blijkt dat het bijna altijd gaat over personen bij wie een band met de LTTE bestaat of vermoed wordt. Personen die een betekenisvolle rol gespeeld hebben voor de zaak van het naoorlogse Tamilseparatisme en/of voor een heropleving van de vijandigheden in Sri Lanka worden als een bedreiging voor de Sri Lankaanse staat beschouwd en zullen in de negatieve belangstelling van de Srilankaanse autoriteiten staan. Zij lopen een reëel risico gearresteerd te worden op grond van de Prevention of Terrorism Act (PTA).

De Sri Lankaanse autoriteiten zijn ook nog steeds op zoek naar personen waarvan ze vermoeden dat ze een gevaar zouden kunnen betekenen voor de eenheid van het land of een eventuele terugkeer van het gewelddadig Tamilseparatisme. Personen die fondsen verzamelen voor de LTTE; solide banden hebben met invloedrijke LTTE-profielen in de diaspora; en/of over organisatorische kwaliteiten beschikken blijven de negatieve aandacht van de Srilankaanse autoriteiten opwekken.

Ingevolge de sociale en politieke omwentelingen die eind 2021 van start gingen, richten de autoriteiten hun aandacht momenteel in de eerste plaats op burgermaatschappijactivisten, journalisten, studenten, demonstranten en religieuze leiders die de algemene socio-economische toestand aan de kaak stellen. In deze context worden personen die bij terugkeer gedetineerd worden omdat ze op een stop and watch list staan, voor zover ze niet betrokken zijn bij de anti-regeringsprotesten van 2022, stelselmatig na korte tijd detentie op borg vrijgelaten. Wanneer zo'n vrijgelaten terugkeerder ervan verdacht wordt banden te onderhouden met de LTTE zal hij (of zij) nadien in zijn woonplaats nog verder gemonitord worden door de veiligheidsdiensten. Deze monitoring duurt minstens 24 maanden en verloopt grondig maar er is hierbij geen sprake meer van (white van-)verdwijningen en ook niet van andere, ernstige mensenrechtenschendingen. De laatste jaren zijn er geen terugkeerders (van gelijk welke etnie) meer gearresteerd op basis van de PTA, noch op de luchthaven, noch in een tweede fase.

Soms worden ook personen aangehouden op de luchthaven omwille van inbreuken tegen de migratiewetgeving. Een vrijstelling op borg binnen de 24 uur is hierbij de regel maar dit geldt niet voor

gearresteerden van wie vermoed wordt dat ze betrokken zijn bij het organiseren of faciliteren van een illegale uitreis, die betrokken zijn bij documentfraude, die gebruik gemaakt hebben van twee paspoorten, of die op een lijst van gezochte personen staan. Inbreuken op de migratiewetgeving kunnen leiden tot strafprocedures. Hierbij wordt geen onderscheid gemaakt tussen Tamils en personen van andere etnieën. Uit het gegeven dat men bij een terugkeer naar Sri Lanka mogelijks strafrechtelijk vervolgd kan worden wegens het overtreden van de Sri Lankaanse wetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende immigratiewetgeving te handhaven.

Hierbij dient aansluitend te worden opgemerkt dat er in uw hoofde werd vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Sri Lanka op illegale wijze te hebben verlaten, dan wel hierbij gebruik zou hebben gemaakt van (ver)vals(t)e documenten. U gebruikte immers uw eigen paspoort.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt dat het louter profiel van een Tamil uit Sri Lanka op zich niet voldoende is om aanspraak te maken op internationale bescherming. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Sri Lanka: “Situatie bij terugkeer van Tamils” van 13 september 2022) blijkt immers niet dat Tamils ingeval van terugkeer naar Sri Lanka meer gevisieerd worden of meer risico lopen om strafrechtelijk vervolgd te dan andere etnieën louter omdat ze Tamil zijn. Evenmin blijkt uit deze informatie dat een afgewezen verzoeker om internationale bescherming bij een terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt blootgesteld te worden aan een mensonterende of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij in het buitenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

(...)”

De Raad merkt op dat de thans door verzoeker aangehaalde landeninformatie inhoudelijk spoort met de informatie die door de commissaris-generaal werd aangewend in zijn beslissing van 28 november 2024 en geen elementen bevat die een ander licht werpen op de situatie van terugkerende Sri Lankanen. Verzoeker toont bovendien niet aan dat de praktijk om personen, die na een verblijf in het buitenland naar Sri Lanka terugkeren, aan een verhoor te onderwerpen – een praktijk die blijkbaar los staat van de etnische achtergrond van de betrokkene - in alle gevallen een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker destijds op basis van een (geldig) visum type C vanuit Sri Lanka vertrokken is, zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij de Sri Lankaanse uitreisregelgeving bij zijn vertrek naast zich neer zou hebben gelegd.

3.3.9. In een volgend middelonderdeel gaat verzoeker in op het gebrek aan geldige reisdocumenten. Hierbij stelt hij dat hij geen paspoort meer heeft, waardoor hij riskeert aan een grondiger onderzoek te worden onderworpen. Zoals reeds bevestigd door de commissaris-generaal kan uit de beschikbare landeninformatie niet worden opgemaakt dat een afgewezen verzoeker om internationale bescherming bij een terugkeer naar Sri Lanka, zelfs indien hij iets grondiger zou worden gescreend, in alle gevallen het risico loopt blootgesteld te worden aan een mensonterende of vernederende behandeling of bestraffing

3.3.10. Verzoeker bespreekt daarnaast ook de detentie-omstandigheden in gevangenissen in Sri Lanka, waarbij hij op basis van een Amerikaans rapport en op informatie van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken concludeert dat deze detentie-omstandigheden strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Tevens bespreekt hij informatie over machtsmisbruik en foltering door de Sri Lankaanse politie- en veiligheidsdiensten op basis van een update van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties.

De Raad stelt echter vast dat er geen enkel begin van bewijs voorligt dat verzoeker in geval van terugkeer naar Sri Lanka een risico zou lopen om te worden vastgehouden in de gevangenis. Blijkens de landeninformatie loopt men immers enkel het risico voor langere duur te worden vastgehouden indien blijkt dat men de Sri Lankaanse wetgeving met voeten heeft getreden. Verzoeker levert geen bewijs van gedragingen die strijdig zijn met de Sri Lankaanse wetgeving, waardoor hij niet aantoonbaar dat hij geconfronteerd zal worden met wangedrag van politie- of veiligheidsdiensten, dan wel strafrechtelijk zal worden vervolgd en in een Sri Lankaanse gevangenis zal belanden in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Het risico dat verzoeker op dit punt uit de algemene landeninformatie puurt, wordt niet op zijn persoonlijke situatie betrokken.

3.3.11. Vervolgens leidt verzoeker uit een uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van januari 2017 af dat een terugleiding naar Sri Lanka het folterverbod zou schenden. Verzoeker meent dat deze rechtspraak naar analogie op hem kan worden toegepast, maar hij verliest hierbij kennelijk uit het oog dat het arrest van het EHRM een voormalig LTTE-lid betrof, terwijl hijzelf totaal niet bij de Tamiltijgers betrokken was en de door hem in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming voorgehouden bindingen met de LTTE via zijn kozijnen volstrekt ongeloofwaardig werden bevonden. Uit zijn

persoonlijk onderhoud van 8 mei 2019 was trouwens gebleken dat hij helemaal niks afwist over de LTTE, en zelfs niet wist wanneer de burgeroorlog in Sri Lanka tot een einde was gekomen.

Verzoeker haalt in zijn middel ook het geval aan van een Sri Lankaan die op Cyprus langdurig werd vastgehouden met het oog op uitwijzing, waarbij het Cypriotische Hooggerechtshof zijn vrijlating beval, maar hij toont niet aan dat zijn geval hiermee kan worden gelijkgesteld aangezien hij slechts sedert 14 januari 2025 werd vastgehouden. Terloops brengt de Raad in herinnering dat hij niet bevoegd is voor het aspect 'vasthouding' uit de bestreden beslissing.

3.3.12. Ten slotte herhaalt verzoeker dat uit informatie van de Immigration and Refugee Board of Canada blijkt dat terugkerende afgewezen asielzoekers die niet over geldige documenten beschikken in Sri Lanka worden ondervraagd. Verzoeker beweert dat deze praktijk strijdig is met artikel 3 van het EVRM, maar uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat dit verhoor steeds zou verlopen in mensonwaardige omstandigheden. Verzoeker heeft niet het profiel van een voormalig LTTE-lid, noch van een sociale activist, journalist, student, demonstrant of religieuze leider, waardoor hij niet aantoonbaar dat hij zou vallen onder het regime van de *Prevention of Terrorism Act* of dat hij omwille van bepaalde gedragingen strafrechtelijk zal worden vervolgd.

3.3.13. Aangezien verzoeker zich in zijn middel baseert op landeninformatie die inhoudelijk overeenstemt met de informatie die de commissaris-generaal heeft aangewend ter adstructie van zijn beslissing van 28 november 2024, waarbij verzoekers tiende asielaanvraag onontvankelijk werd verklaard, slaagt hij er niet in diens conclusie aan het wankelen brengen dat er *"geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet"*. Bijgevolg toont verzoeker met zijn betoog evenmin aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door in de thans bestreden beslissing te verwijzen naar de beslissingen van de commissaris-generaal en hierbij aan te vullen dat er geen indicaties zijn van *"ernstige medische problemen"* om te besluiten dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt.

3.3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont evenmin aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat de bestreden beslissing zou zijn behept met een motiveringsgebrek. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht.

Het aangevoerde middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In zijn verzoekschrift zet verzoeker het volgende uiteen betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

" La présente procédure ne porte pas sur l'appréciation des moyens soulevés, mais uniquement sur la vérification du caractère sérieux des moyens soulevés et du fait que l'exécution de la décision attaquée, avant de statuer sur le recours en annulation, cause au requérant un préjudice grave difficilement réparable. L'existence du préjudice susmentionné est une condition distincte qui doit être traitée séparément.1

La disposition relative au préjudice grave et difficilement réparable doit être interprétée en ce sens que le requérant ne doit pas se limiter à des imprécisions et des généralités, mais doit au contraire présenter des éléments très concrets démontrant qu'il subit personnellement ou risque de subir un préjudice difficilement réparable.2

" Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, zij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die zij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."3

Dans son moyen unique, le requérant soutient, sur la base d'éléments concrets, que la mise en oeuvre de la décision attaquée présente un risque réel de violation de ses droits au titre de l'article 3 de la CEDH. Des preuves préliminaires sont fournies dans le moyen unique, notamment à travers des informations concernant la situation personnelle du requérant et du pays vers lequel il sera refoulé.

Il va sans dire que les traitements inhumains et dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH entraînent des désavantages qui, en tant que tels, sont difficilement réparables une fois ceux-ci ayant eu lieu.

Le risque de traitement au sens de l'article 3 de la CEDH entraîne dans le chef du requérant un préjudice grave difficilement réparable.

En ce sens, le préjudice difficilement réparable a suffisamment été étayé."

3.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een 'evident' nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.3. Verzoeker koppelt het nadeel aan de in zijn enig middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de situatie van terugkerende asielzoekers in Sri Lanka. Aangezien uit de bespreking van het middel is gebleken dat er geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling aannemelijk werd gemaakt, kan verzoeker uit zijn betoog geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel puren.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

F. TAMBORIJN